

ת"פ 16561/08/14 - מדינת ישראל נגד לידר זייתון, נתיב זייתון

בית משפט השלום באילת

ת"פ 16561-08-14 מדינת ישראל נ' זייתון ואח'

בפני	כב' השופטת ליאורה אדלשטיין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. לידר זייתון 2. נתיב זייתון

החלטה

בתיק זה הורשע הנאשם 2, על פי הודייתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה הגורמת תקיפה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין - תשל"ז - 1977. על פי עובדות כתב האישום המתוקן - בתאריך 25.12.2013, לאחר שאחותו של הנאשם 2 - הנאשמת 1 - התקשרה אל הנאשם 2 ואמרה לו כי המתלונן נעל אותה במוסך שלו, הגיע הנאשם 2 למוסך והשליך חפצים על דלתותיו. בהמשך תקף את המתלונן בכך שזרק לכיוונו חפצים. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות בדמות שטף דם בבטנו, בגודל 10-15 ס"מ - ופצע וחתכים באמה השמאלית.

בשלב הטיעונים לעונש, לאחר שמסרו שני הצדדים את טיעוניהם והגיע תורו של הנאשם עצמו, בקש זה לחזור מהודייתו.

הנאשם טוען כי בניגוד לדברי המאשימה - לא חזר בו מן ההודייה רק לאחר ששמע את העונש שמבקשת המאשימה כי יוטל עליו - אלא חזר בו מן ההודייה עוד בשלב התסקיר, מתאריך 12.5.2019, בו מסר לשירות המבחן כי כששמע את אחותו בוכה וצועקת בתוך המוסך, ללא יכולת לצאת, החל להשליך חפצים לעבר דלת המוסך במטרה לפותחה, כשלבדבריו - יתכן וחפצים אותם השליך פגעו במתלונן. כן מסר כי יתכן והמתלונן נפצע ונחבל תוך שרדף אחריו.

אציין כי חל שוני קל בין עמדת המאשימה בשעת הגעת הצדדים להסדר הטיעון ובין עמדתה בשלב הטיעונים לעונש שכן כבר בהסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעבודות שירות אולם בשלב הטיעונים לעונש עתרה המאשימה ל-9 חדשי מאסר במקום ה-6 שהיו נהוגים בשלב הגעת הצדדים להסדר (6.2.2019).

הסמכות למתן אפשרות לנאשם לחזור בו מהודייתו קבועה בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי שקובע כי "נאשם רשאי בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודייה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

ברע"פ 445/16 יובל זקן נ. מדינת ישראל (כב' השופט ג'ובראן) הוזכר ע"פ 6349/11 שניידר (נשימוב) נ. מדינת ישראל

בו נדון בהרחבה אופן ישומו של סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי והודגש שם כי המבחן המהותי לפיו תחתך הסוגיה הוא "מבחן המניע" - כלומר מה הניע את הנאשם לחזור בו מהודאתו - האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו או שמא מדובר בפעולה טקטית אשר נועדה להשיג רווח דיוני במשפט. כלי עזר שיכול לסייע בהגעה למסקנה לגבי המניע של הנאשם הוא השלב הדיוני בו מועלית הבקשה, כאמור בע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ. סמחאת (פד"י מ"ה(5) 798). אמנם, כך נקבע, כשהבקשה מוגשת בשלב שלפני מתן גזר הדין, קטן יותר החשש כי מדובר במהלך טקטי - אולם אין משמעות הדבר כי בכל מקרה בו מבקש הנאשם לחזור בו מההודיה יש לאפשר לו זאת, אלא שעל בית המשפט לבחון כל מקרה על רקע נסיבות העניין והתנהלות המבקש.

לאחר שעיינתי בבקשת הנאשם ובתגובה לה, נחה דעתי כי לא מתקיימים במקרה הזה נימוקים מיוחדים המצדיקים מתן אפשרות לנאשם 2 לחזור בו מהודייתו. ראשית - ההודייה עצמה נעשתה ללא לחץ, ובית המשפט עצמו לא היה מעורב בהסדר אליו הגיעו הצדדים ובמשא ומתן שקדם לו. שנית - התרשמתי כי בשעת מתן הודייתו ובחדשים שלאחר מכן הבין הנאשם את משמעות הודייתו וכי זו ניתנה באופן חפשי ומרצון. הדבר בא לידי ביטוי בדיון שהתקיים, בו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, לאחר שנבחנה הבנתו לגבי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים כאשר כל העת היה הנאשם מיוצג על ידי עורכת דין מנוסה. באשר להתנהלות הנאשם - שירות המבחן עצמו קבע כי התרשם שהנאשם מתנהל בצורה מניפולטיבית ומנסה להשיג, באמצעי לחץ, את המלצת שירות המבחן לאי הרשעתו - כשמנגד אינו ממציא מסמכים שנדרש להמציא - הן מסמכים המצדיקים את העדרותו מפגישה אחת עקב דיון בתיק אחר והן מסמכים המוכיחים את העובדה כי ההרשעה עלולה לפגוע בו פגיעה קונקרטיה, כפי שטען. לדברי קצין המבחן הוא גם דחה כל תפקיד במסגרת של"צ שהוצע לו בתירוצים שונים.

מנגד, ועל אף שמסגרת העונש הייתה כביכול ידועה לנאשם מראש (וכלולה בהסדר הטיעון), הרי שלמרות תוחלתו של הנאשם - עת הגיעו הצדדים להסדר - לא המליץ שירות המבחן על אי הרשעתו ואילו המאשימה בקשה שירצה את ענשו ב-9 חדשי עבודות שירות במקום 6 - ושני דברים אלה יש בהם כדי להסביר את העובדה שהנאשם חזר בו, רק אחרי שסיימו הצדדים את טיעוניהם, מהודייתו. בנסיבות אלה יש לפקפק אם המניע של הנאשם הוא אכן אותו רצון להוכיח את חפותו ולא הרצון להתחמק מעונש כבד מזה שקיווה שיקבל, והיות ונטל ההוכחה הוא על הנאשם, אני קובעת כי לא עמד בו.

על כן אני דוחה את הבקשה ומותירה את הרשעת הנאשם על כנה.

קובעת דיון נוסף טרם מתן גזר הדין להשלמת הטיעונים לעונש - לתאריך 10.12.2019 בשעה 11:00 - לאחר קבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות.

הממונה יגיש חוות דעתו עד 7 ימים לפני הדין.

חובת התייצבות לנאשם.

ניתנה היום, ד' חשוון תש"פ, 02 נובמבר 2019, בהעדר
הצדדים.